

DISKUSIJA LJILJANE CREPAJAC

Zahvaljući prof. Mihailu Petruševskom na njegovom referatu Ljiljana Crepajac je rekla da nam je referat pružio dragocene podatke o poreklu Homerova jezika. Pada u oči, istakla je Lj. Crepajac da ovo saopštenje predstavlja kvintesenciju dugogodišnjeg istraživačkog rada i da, kao i prethodni radovi prof. Petruševskog, pruža mnoge elemente za rešavanje pitanja porekla Homerova jezika. Kao što je poznato o postanku Homerova jezika postoji nekoliko teorija od kojih nijedna nije opšteprihvaćena. Istraživanja prof. Petruševskog o kontinuitetu između mikenske i homerske leksike moraće se odsada uzimati u obzir u rešavanju komplikovanih pitanja porekla Homerova jezika.

Zahvaljujući prof. Petru Ilijevskom na njegovom referatu Ljiljana Crepajac je rekla da i ovo saopštenje daje neke od rezultata dugogodišnjeg istraživačkog rada i da se izvanredno dopunjuje sa referatom prof. Petruševskog. Ono što je prof. Petruševski pokazao za leksiku, tj. da postoji kontinuitet između mikenske i homerske leksike, to je prof. Ilijevski pokazao za antroponimiju, tj. da, uprkos razlikama koje su u referatu takođe objašnjene, na osnovu materijala neosporno proizlazi da ovaj kontinuitet postoji. Istraživanja prof. Ilijevskog značajna su i kao teoretski doprinos opštoj onomastici i antroponimiji a njihova posebna vrednost leži u tome što nisu puke kabinetske kombinacije već su čvrsto vezana za život u mikensko doba.

U vezi za referatom prof. Erike Mihevc-Gabrovec Ljiljana Crepajac je primetila da je koleginica Mihvec u malo reči protumačila gotovo celu slovenačku gramatičku terminologiju bilo da je povezana sa latinskom ili nastala nezavisno od nje, tako da gotovo svaka rečenica iz referata daje novi podatak. U vezi sa predlogom predsedavajućeg sekcije, prof. Petruševskog, da bi ovakva istraživanja trebalo obaviti i za druga naša jezička područja Lj. Crepajac je rekla da na temi *Prevedenice i semantičke pozajmljenice u srpskohrvatskoj gramatičkoj terminologiji* već radi jedan postdiplomac na Odeljenju za klasične nauke u Beogradu. Inače Lj. Crepajac se zainteresovala za oblik *prvobrazan* budući da je to doslovna prevedenica za *πρωτότυπος* (javlja se na primer u *Pohvali knezu Lazaru* (1419/20. god.), kao što je i srpskohrv. *prvobitan* (od -τύπος a ne u vezi sa *biti* „postojati“).

U vezi sa referatom koleginice Fedore Ferluge-Petronio Lj. Crepajac je izrazila zadovoljstvo što se istraživanje grčkih i latinskih prevedenica i semantičkih pozajmljenica sve više razvija i to i sporadično i

tematski, tako da smo imali tri referata iz ove dosada zapostavljene oblasti. Lj. Crepajac je istakla da posebno treba pratiti prenošenje značenja ovih prevedenica i semantičkih pozajmljenica iz teološke u svetovnu sferu, na primer grčkog μεταμόρφωσις latinskog *transformatio*, *transfiguratio*, srpskohrv. *preobraženje*, *preobražaj*, jer to je bio put kojim se bogatila i razvijala i latinska i slovenska i nemačka leksika.

DISKUSIJA F. BARIŠIĆA UZ SAOPŠTENJA M. PETRUŠEVSKOG i P. ILIEVSKOG (6.X).

Meni se čini da ova dva mikenološka saopštenja, u odnosu na primenjeni metod ispitivanja kao i postignute rezultate, predstavljaju dva izvanredna primera, upravo dva obrasca. Pada u oči, pre svega, da se ovde sprovedena etimologiziranja obeležavaju izrazitim „realizmom“, to jest da se ne ispredaju putem slobodnih domišljanja, nego se temelje i izgrađuju, koliko je moguće više, na odgovarajućim istorijskim potvrđenim leksičkim činjenicama. I tako, ova istorijsko-lingvistička istraživanja, kao pokušaji da se rekonstruišu fonetski, morfološki i semantički razvoj ispitivanih reči, liče na rekonstrukcije praistorijskih keramičkih predmeta na osnovu manjeg ili većeg broja sačuvanih odlomaka. Drugi i lako uočljivi metodološki postupak u ovim saopštenjima jeste nastojanje da ispitivanja leksičkog materijala budu funkcionalna, da se stavljaju u šire tematske okvire, a ne da se pojedine reči ispituju nasumice i izolovano, kako se ne retko činilo ranije.

DISKUSIJA F. BARIŠIĆA UZ SAOPŠTENJE OLJE PERIĆ, SLOŽENI PASIVNI OBLICI U DJELU „HISTORIA SALONITANA,, (6. X).

Historia Salonitana Tome Arhidakona (XIII v), kao što je poznato, predstavlja veoma značajan istorijski izvor i sa toga razloga ovo saopštenje zanimljivo je ne samo proučavaocima latinитета u Dalmaciji, nego i povjesničarima srednjovekovne Hrvatske. Izvršivši detaljne analize, O. Perić ubedljivo zaključuje da se u ovom istorijskom spomeniku pasivni oblici složenih vremena karakterišu naglašenom neujednačenosti, i tu činjenicu, ako sam dobro razumeo, objašnjava, s jedne strane, uticajem latinитета u tadašnjoj Italiji, gde se Toma školovao, i s druge, stanjem u latinitetu suvremenog Splita. U vezi sa ovim moglo bi se, mislim, postaviti pitanje da li morfološku šarolikost složenih pasivnih vremena u Tominu delu možemo, bar delimično, objašnjavati i činjenicom što se u njegovim prvim poglavljima prenose tekstovi izdiferenciranog latinитета ranijih stoleća? I drugo, da li ova ili ove vrste ispitivanja išta doprinose boljem razumevanju sadržine Tominog teksta, odnosno da li pojedine varijante složenih pasivnih vremena ovde imaju ma kakvu semantičku funkciju?